

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• FOR RELIGION OG KULTUR •

69. ÅRGANG

30. MARS 1957

A V I N N H O L D E T :

LAETARE - RASEDISKRIMINERINGEN I SYD-AFRIKA - UT-
DRAG AV ET HYRDEBREV - BLIKK PÅ TIDEN - DEN HELLIGE
STILLHET. BOKANMELDelse - DEN SOM GUD IKKE LAR
VÆRE I FRED - KATOLSK BREVKURS - RELIGJØS RE-
NESSANSE - FORTELLING - RIKHOLDIG UTENLANDSNYTT

NR
7

NESTE NUMMER KOMMER 13. APRIL 1957.

St. OLAVS KIRKE, Oslo

Søndag 31. mars kl. 18: Radiogudstjeneste. Høymesse m. preken av Anton Taxt.

De øvrige søndager i fastetiden kl. 19: Fastepreken ved pater A. Ivens.

Fastepreken i ST. HALLVARDS KIRKE, Oslo

hver søndag i fastetiden i høymessen kl. 10.30 ved sogneprest A. Castricum.

Fastepreken i JESU HJERTE KAPELL, Stabekk

hver søndag i fastetiden i høymessen kl. 10.40 ved pater Arno Gerritsma.

Tilstelning

til inntekt for feriehjemmet «PERSBRATEN» i foreningslokalet, Akersveien 5, Oslo.

Lørdag 30. mars kl. 17: BARNEAFTEN.

Søndag 31. mars kl. 19: For voksne.

Loddsalg fra kl. 10.30. - Kafé. - Ta venner og kjente med. Mariakongregasjonen.

Har De disse bøker fra ST. OLAVS FORLAG?

Katolsk Kristendoms-kunnskap for barn. Utgitt 1955 .. kart.	kr. 5.00
Boers, D. J.: Katolsk praksis	hf. » 7.50
Boers, D. J.: Troen alene	» » 2.20
Lutz, A. J.: Kjenn din religion	» » 6.60
Mangers, Jac.: Komme ditt rike	» » 7.00
van der Burg, J.: Den katolske lære om ekteskapet	» » 1.10
van der Burg, J.: Bønnen for de avdøde	» » 1.10
van der Burg, J.: Forskjellen mellom katolisismen og protestantismen	» » 0.85
van der Burg, J.: Det katolske trosprinsipp	» » 3.30
v. d. Burg, J.: Den bibelske lære om rettferdiggjørelsen »	» » 2.40

Følg med i

DEN KATOLSKE LITTERATUR og abonner på «Den katolske Boganmelder». Kr. 4.— pr. år.

KATOLSK BOK- OG BLADSENTRAL, Akersveien 5, Oslo.

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke	} Oslo
Bispegården	
St. Josephs Institutt	
Vor Frue Hosp. Nerveavd.	
St. Dominikus kirke	} Bergen
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem	
Sta. Katarinahjemmet	
St. Pauls Kirke	
Moderhuset	} Drammen
Florida Sykehus	
Øyenklinikken	
St. Josephs Hosp., Drammen	
St. Torfinns Klinik, Hamar	} Hamar
S. Elisabeth Inst., Hamarfest	
St. Theresia kirke, Hønefoss	
St. Franciskus Hosp., Hønefoss	} Hønefoss

Ved bestilling av olje:

Oslo 68 34 66 - Service: 56 35 92

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER I KATOLSKE KIRKER OG KAPELLER I NORGE

O-LO KATOLSKE BISPEDØMME:	Stille messe	Høymesse
OSLO: St. Olavs kirke, Akersveien 1. Biskopen og prestegården 425287. Sogneprestkontoret 414161	7.00 8.30 9.45 m. eng. pr.	11.00
St. Hallvard kirke, Fransiskanerne, Urtegt. 29, tlf. 680868	8.00 19.00	10.30
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberggt. 15, tlf. 442324	8.15 9.30 m. fr. pr.	11.00
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 558121	—	8.30
Grefsen kapell, Gladsvei 23, tlf. 380287	—	9.30
Lunden kapell, Trondheimsv. 309, tlf. 37 78 68	—	8.15
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlf. 2209.	8.00	10.45
BERGEN: St. Pauls kirke, Christiesgt. 16, tlf. 15410.	8.00 9.00	10.30
Vår Frue kirke, Helleveien.	—	10.30
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1, tlf. 2019	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongensgt. 9, tlf. 1438	8.30	10.45
HALDEN: St. Peters kirke, Kristian V.s pl. 1, tlf. 1168	8.00	10.45
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvgaten 113, tlf. 23751	8.00	11.00
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haraldsgt. 21, tlf. 3195	8.30	11.00
HØNEFOSS: St. Theresia kirke, Vesterngt. 7, tlf. 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND S.: St. Ansgars kirke, Kirkegaten 3, tlf. 4225	8.00	10.30
LILLEHAMMER: Mariakapellet, Weidmannsgt. 3, tlf. 51650	—	10.00
LILLESTRØM: St. Magnus kapell, Halvdansgt. 5, tlf. 712378	8.30	11.15
MOSS: St. Mikael's kapell, Ryggeveien 24	—	11.00
PORSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverresgt. 26, tlf. 50793	7.45	10.30
STABEKK: Jesu Hjerter kapell, Nyveien 17, tlf. 537735	8.40	10.40
STAVANGER: St. Svitbun kirke, Dronningensgt. 8, tlf. 25534	8.00	10.30
SYLLING: St. Hallvarvs kapell, tlf. 9028 (Drammen)	—	9.00
TØNSBERG: St. Olavs kapell, Sandefjordgt. 1, tlf. 12238	8.00	10.45
TRONDHEIM APOSTOLISKE VIKARIAT:		
TRONDHEIM: St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2. Biskopen og prestegrd. tlf. 21214	8.30 19.00	11.00
St. Elisabeth Hospitals kapell, Ila, tlf. 20220	6.30	9.15
KRISTIANSUND N.: St. Eysteins kapell, Lars Guttormsensgt. 68, tlf. 2779	7.30	10.30
MOLDE: St. Sunniva kapell, Parkveien 23, tlf. 1100	8.30	10.30
DET APOSTOLISKE VIKARIAT FOR NORD-NORGE:		
TROMSØ: Vår Frue kirke, Storgaten 94. Biskopen og prestegrd. tlf. 314.	8.15	10.30
St. Elisabeth hospital, Mellomveien 15, tlf. 63	6.20	—
BODØ: St. Eysteins kirke, Hernesveien 22, tlf. 21783	8.15	10.30
HAMMERFEST: St. Mikael's kirke, Strandgt., tlf. 1392	— 19.00	10.30
HARSTAD: St. Sunniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 1205	8.00	10.30

MARIKONGREGASJONEN, OSLO

Onsdag 3. april: Andakt i St. Josephs Kapell kl. 19.30.

Derefter samvær i foreningslokalet. Kåseri med lysbilder.

Søndag 7. april: Felleskommunion.

STYRET.

FRANCISKUSHJELPEN

Urtegt. 29 II, tlf. 68 08 68, kontortid kl. 12—13 alle hverdager unntatt lørdag.

LITURGISK KALENDER

SØNDAG 31. MARS: 4. sønd. i Fasten (Midfaste, Sønd. Løstare). Ep. Gal. 4, 22—31. Ev. Joh. 6, 1—15. Mandag: Ferialdag. Tirsdag: Franciskus av Paula. Onsdag: Ferialdag. Torsdag: Isidor, bisk., bekj., kirkelærer. Fredag: Vincent Ferrerius, bekj. Lørdag: Ferialdag.

SØNDAG 7. MARS: Pasjonsøndag. Ep. Hebr. 9, 11—15. Ev. Joh. 8, 46—59. Mandag, tirsdag og onsdag: Ferialdager. Torsdag: Leo I, pave, bekj., kirkelærer. Fredag: Marias syv smerter. Lørdag: Ferialdag.

SØNDAG 14. MARS: 2. Pasjonsøndag: Palmesøndag.

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Redaktør: dr. theol. Ivar Hansteen Knudsen

Redaksjon, ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo

Kontortid: 9—16. Mandag og lørdag 9—13. - Tlf. 42 37 43

Boligtelefoner: Redaktøren 42 37 43. - Red.sekr. Kirsten Rydberg 60 86 37

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene): Kr. 18 pr. år - Kr. 9 pr. ½ år. Utlandet kr. 22.

Annonser: 8 dager før utg.-dagen (se nederst på omslagssiden). 24 nummer årlig. - Postgiro 159 86.

LAETÁRE

Fjerde søndag i fasten, Laetåre-søndag, har som kjent fått navn etter det første ord i messens inngangsvers. «Gled deg, Jerusalem», leser vi, «gled dere alle som var bedrøvet og la dere mettes av trøstens rike kilde». Denne gleden avspeiler seg gjennom hele søndagens messetekst. I første øyeblikk kan den virke som en motsigelse, som en oppfordring til å omstille alle våre følelser og for en stund se bort fra faste, bot og lidelse.

Men fordyper vi oss i messens liturgi, da oppdager vi at gleden går som en dempet undertone gjennom hele fastetiden — av og til spiller den sin egen melodi for at vi lettere skal kunne oppfatte den. I begynnelsen av fasten former den seg som en formaning eller belæring: «Når du faster, da se ikke bedrøvet ut som hyklerne». «I alt viser vi oss som Guds tjenere i stor tålmod... som sorgfulle og likevel alltid glade».

Gjentagne ganger kommer gleden til syne som uttrykk for sjelens forventning eller trygge tillit: «Når Herren gjør ende på sitt folks fangenskap, da skal Jakob fryde seg og Israel glede seg». «Jeg setter min lit til deg, Herre. Jeg vil fryde og glede meg over din miskunnhet, for du har sett min elendighet».

Og ikke minst tolker liturgien takknemlighetens glede ved en jublende lovsang. «Syng for Herren en ny sang, syng for Herren all jorden!» «Rop med fryd for Herren, kom fram for hans åsyn med jubel».

Annen søndag i fasten betrakter vi Kristi herlighet slik den åpenbarer seg for disiplene på berget, og denne fjerde søndag — Laetåre — gir seg uten forbehold hen til gleden.

Liturgiens språk er således ikke en tilfeldig samling av bibelske sitater. Kirken, ledet av samme Ånd som Bibelen er inspirert av, blåser nytt liv i de gamle tekster ved å velge dem med omhu gjennom kirkeårets gang. Når den derfor midt i fasten lar gleden få fritt løp, er det sikkert ikke for å gi oss en slags åndelig avslapping i en alvorstydning, men for å vise at nettopp her er gleden på sin plass.

Ved første blick kan det synes utenkelig at så megen glede skal kunne trenge gjennom korsets mørke skygger. For fasten er jo en botens og selvfornektelsens tid, en sinnets forberedelse til den stille ukes uavbrutte betraktning av den lidende Frelser. Og hvordan kan vi fylles av glede når vi står overfor en slik avgrunn av smerte, større enn noe menneske-

lig sinn kan måle dybden av? Jesu rene hjerte hadde finfølingens skjerpede evne til å lide, og guddommens klarsyn av syndens heslighet spente denne evnen til det ytterste. I et usigelig angstfylt øyeblikk følte han vekten av alle tiders synd og opprør mot Gud, — også den byrde hver av oss øker vekten med — hvordan kan da vårt sinn rumme annet enn anger? Og ser vi bort fra oss selv i medlidende betraktning av Kristi smerter, hvordan kan da vår kjærlighet gi uttrykk for annet enn sorg? Kan en dyp medlidenhet levne noen plass for glede?

Kristus pleide å benytte eksempler fra dagliglivet i sine lignelser. Derfor kan kanskje også vi søke hen til våre egne omgivelser for å finne en definisjon av den sanne medlidenhet, selv om eksemplet for øvrig kaster et fattig lys over det mektige kjærlighetens drama som ble utspilt fra Getsemane til Golgatha.

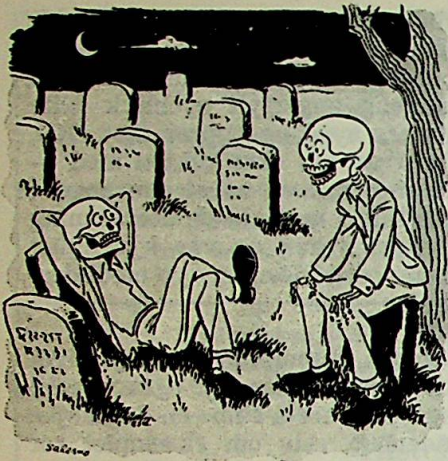
Står vi overfor en venn som lider, da er ikke medynk eller ordrylt medlidenhet den beste støtte. Den ekte medfølelse prøver å sette seg inn i nestens situasjon og vurdere mulighetene av å bringe effektiv hjelp. En medlidenhet som utøser seg i klagende ord, kan ofte avdekke en slags velbehagelig kretsing om egne følelser, som et klagende ekko av selvmedlidenhet. En dyp, stille forstaelse bringer større lindring til den som lider. Den gjemmer kraft og årvåkenhet til handling i rette øyeblikk.

Er vi vitne til en lidelse båret av gleden ved å hengi seg til Guds vilje, da føler vi enda mer hvor dårug klage og medynk passer inn. Selv om vi lider med vår venn og gjerne vil lindre hans smerter, merker vi at vi står overfor noe som fremfor alt kaller på vår ærbødighet. Den riktige deltagelse i hans lidelser er da å forstå denne gleden som gir hans lidelse verdi. Og jo mere vi holder av et menneske, desto bedre kan vi dele hans gleder. Det er forholdsvis lett å føle medlidenhet med mennesker som er oss likegyldige, ja selv med våre fiender, men å dele de andres rikeste gleder, det kan bare kjærligheten makte.

Står vi overfor Kristi lidelser, kan vi selvfølgelig ikke måle dem med våre mål. Men selv har han allikevel bedt om vår årvåke deltagelse da han bebreidende sa til disiplene som sov under dødsangsten i Getsemane: «Kunne dere ikke våke en time med meg?» I vår tause betraktning kan vi også uten selvmedlidenhet ta våre egne prøvelser med, for i Kristi angst finner vi styrke og trøst når vi selv er fristet til å segne under tunge lidelser.

Da Kristus vandret opp mot Golgatha, bøyet under vekten av korset, sa han til Jerusalems gråtende kvinner: «Gråt ikke over meg, men over dere selv og over deres barn.» Vil vi følge Frelseren under hans korsgang, gjør vi det ikke best ved å la følelsene få fritt løp, men ved en medlidenhet som gir seg utslag i en ærlig selverkjennelse, et oppriktig ønske om å lette hans kors for den byrde vi selv har lagt på det. Og jo mere vi renser vårt hjerte for den egenvilje som er årsak til synd, desto større plass får den kjærlighet som vil ta korset opp og følge ham, den kjærlighet som også trenger inn i Frelserens glede under korsgangen.

Vi må ikke glemme at Kristi vandring mot Golgatha ikke bare var en lidelsens og fornedrelsens

RASEDISKRIMINERINGEN I

SYD- AFRIKA

«Hva for slags
hudfarge hadde
så du?»

Den avskyelige rasefeber som nå i noen tid har herjet i Syd-Afrika nøyer seg ikke med å lovprise prinsippet om raseskillet i skoler, hospitaler, klubber og lignende steder, skriver den sveitsiske katolske avis «La Liberté» i en lederartikkel. Den forsøker også å trenge inn i kirkene, — stedet hvor menneskene mer enn noe annet sted bør forstå at for Kristus er der hverken jøde eller greker, hver-

vei. Den var også en seiersgang hvor gleden sikkert trengte gjennom skyggen fra korset. På vei til Oljehaven, i full bevissthet om hva som ventet ham i de neste timer, kunne han si til disiplene: «Dette har jeg talt til dere for at min glede kan være i dere og deres glede kan bli fullkommen.» Det er utenkelig at Kristus ikke skulle ha erfart i sitt sinn — om ikke i sine rent menneskelige følelser — en utsigelig glede over å nærme seg målet for sin jordiske tilværelse — menneskehetens frelse ved hans sonende død på korset. Dette forsto hans mor, hvis rene hjerte fattet dybden av hans gleder og smerter. For hvordan ville vel en mor kunne stå oppreist under sin sønns kors, hvis hun ikke ble holdt oppe av en lykkelig visshet om at korsets nederlag også innebar en strålende seier?

Derfor er det med en kjærlighetens og takknemlighetens glede vi hylder korset; midt i langfredagens sorgtunge liturgi synger vi korsets seiershymne: «Vexilla Regis prodeunt — Vår Konges merke skrider fram, lyser i stråleglans korsets mysterium!»

Fastetidens vekselang av sorg og glede springer ut av det dypeste i lidelsens mysterium. I Getsemane fattet Menneskesønnen i et eneste angstens øyeblikk alle tiders og alle menneskers synd; fra Golgathas kors strømmer en gledeskilde ut til alle mennesker gjennom alle tider — fra et gjennomboret hjerte som ville gi oss sin egen glede.

Korsets gledeskilde er Kristi kjærlighets glede over menneskehetens frelse, den er vår takknemlighets glede over vår egen forløsning, den er vår glede i lidelsen når korset blir båret i forening med Kristus.

I lys av korsets mysterium får da våre lidelser sin rike mening. Men lenger enn lidelsen varer gleden dersom den er født av den kjærlighet som gir lidelsen verdi. For lidelsen skal ta slutt, men vi vet at gleden skal bestå til evig tid.

L. A. P.

ken slave eller fri, men at vi alle er brødre i den samme Herre. Det er noen måneder siden nå at M. Verwoerd, den Syd-Afrikanske regjeringsminister for de innfødtes anliggender, leverte til parlamentet et lovforslag som forbød afrikanere i bydistriktene adgang til kirker åpnet etter 1. januar 1938. Bare ministeren selv skulle kunne gjøre unntak fra loven.

Denne forholdsregel utløste en kraftig reaksjon fra det katolske hierarki. Noen dager etterpå erklærte mgr. Mac Cann, erkebiskop av Kappstaden, i St. Augustin-katedralen der pavens utsending og en mengde hvite, afrikanere, kinesere og indere var forsamlet:

«Kirken har fått fullmakt til å si sannheten, og derfor må dørene til alle dens hellige steder stå åpne. Alt folket har adgangsrett så at de kan få del i sannheten og få kjennskap til kristendommen som hevder samvittighetsfriheten, den individuelle frihet, og lærer den riktige oppfatning av autoritet, lydighet og rettferdighet».

Samtidig sendte erkebiskopen følgende erklæring ut gjennom pressen: «Kirkene i mitt bispedømme må fortsatt stå åpne for alle katolikker. Denne forholdsregel (regjeringens) krenker direkte religions- og samvittighetsfriheten. Medlemmene av mitt bispedømme som omfatter alle kategorier av befolkningen, plikter å vise ærefrykt for Gud og har selvfølgelig rett til å besøke hvilken som helst kirke, det samme hvor den befinner seg. Hvis regjeringens lovforslag vedtas, betyr det et angrep på den sivilisasjon som regjeringen foregir å forsvare».

Erkebiskopen av Durban, mgr. Hurley, har vært like energisk og bl. a. erklært at dette lovforslag er en uberettiget og urettferdig innblanding i Kirkens anliggender. «Presteskapet i mitt bispedømme har fått instruks om fortsatt å handle som før uten å bry seg om følgene».

Andre kristne konfesjoner har inntatt samme holdning. Den nylig avdøde anglikanske biskop Clayton av Kapplandet, undertegnet bare noen timer før sin død et brev til statsministeren hvor han bekreftet at hans samfunn aldri kunne bøye seg for en slik lov. Likeså den såkalte Kongregasjonsunion for Syd-Afrika som nettopp har tatt standpunkt til lovforslaget. Denne religionsgruppe uttaler at «Kirken kan komme til å måtte la være å bry seg om loven skal den kunne være tro mot sin samvittighet. Vi fastslår at ingen minister har moralsk rett til å angi tid og sted og med hvilke personer vi skal samle oss for å tilbe Gud».

På de mørkeste tidspunkter i vår vestlige verdens historie, umiddelbart etter barbarenaes invasjon, såes gotere og vandalere som var gått over til kristendommen, uten noen forskjell knele side om side med de stolte gallo-romanere i kirkenes og klostrenes fredelige atmosfære.

Og så skal vi oppleve at vår generasjon, som ved sine oppfinnelser har visket ut både tid og rom, presterer en diskriminering så skjendig og stupid at den mangler sidestykke, og det på fronter hvor samling om det som forener oss er det eneste som ville bli forstått!

«Jeg og mitt hus, vi vil tjene Herren.»

Utdrag av Hs. Høyærv. biskop Rùth's faste-hyrdebrev

I den siste delen til Romerne beskriver Paulus de troendes situasjon i Kristi frelsesorden — og sier der straks i begynnelsen: «Skikk dere ikke likt med denne verden, men søk å forvandle dere selv ved å oppløfte deres sinn til en slik innstilling at dere foretrekker det som er Guds vilje» (Rom. 12, 2). Litt senere, når han taler om de kristnes forhold til offentligheten, sier han: «La ikke det onde få makt over dere, men vinn over det onde ved det gode» (Rom. 12, 21).

Allt dette gjelder også i dag for alle dem som i virkeligheten er besluttet på i Guds kraft å leve et kristent familieliv med Kristus.

«Skikk dere ikke likt med denne verden». Den moderne «personlighetskultur» og mange andre tidsfenomener i den moderne lovgivning og livsoppfatning er blitt til en stor fare for et helt igjennom kristent familieliv.

Bortsett fra at de moderne, ofte langt fra ideelle sosiale og økonomiske forhold kan være til hinder for familiens normale utvikling — er det fremfor alt den moderne avkristning og tidens umoral som undergraver familielivets kristne fundament. De behersker mer og mer den offentlige mening — og får derfor stadig vekk mer innflytelse på den moderne lovgivning.

Da nytter det ikke at vi bare klager over det — og jamrer eller protesterer. Nei — vi må handle. Vi må gjøre noe — i bevisstheten om at vi selv har lovgivningsmakt over vårt eget jeg og vårt eget hjem. Til tross for alle moderne åndsstrømninger og lovbestemmelser kan vi allikevel «foretrekke det som er Guds vilje» — og på den måten virkeliggjøre det som Josua sier: «Jeg og mitt hus, vi vil tjene Herren».

Like lite nytter det at vi bare går til sakramentene — og så i vårt hjemliv allikevel lar oss beherske av vår tids ukristelige livsoppfatninger. Sakramentene virker ikke som magi. De hever oss ikke ved et trylleslag over alle menneskelige anfektelser og fristelser. De gir oss «makt» til å stå imot. Men om vi i virkeligheten gjør bruk av denne «makt» — dvs. av nådens overnaturlige krefter — det avhenger av oss.

Når derfor den moderne mentalitet og den moderne lovgivning gir adgang både til skilsmisse og til overgrep mot det spirende liv — eller når staten gjør krav på en totalitær myndighet over barneoppdragelsen og familiens indre frihet, da står det til oss å handle slik «at ikke det onde får makt over oss, men at vi vinner over det med det gode» — dvs. med nådens kraft og vår egen lydighet mot Kristi lov.

Da gjelder det å holde fast ved Kristi ord: «Hva Gud har bundet sammen, skal mennesket ikke skille» (Mt. 10, 9) — og på den måten bygge opp deres familieliv på den urokkelige klippegrunn: en mann og en kvinne — til døden skiller at.

Da gjelder det i en hellig ærefrykt for livet hvor det enn finnes, å holde fast ved Guds forplantningslov som hverken stat eller kirke kan lempe på. Hvert barn som Gud i sin kjærlighet og visdom vil skjenke dere, er ikke bare et besvær, men også en velsignelse — og en stor og hellig oppgave.

Da gjelder det meget mer enn i gamle dager å være seg bevisst at barnas oppdragelse i kraft av naturloven og Guds bud ikke er statens sak, men familiens. Far og mor er ansvarlige for barnas timelige og evige vel. Og far og mor har derfor å bestemme i hvilken ånd deres barn skal oppdras. La dere ikke villedes av den moderne tidsånd som nekter religionens nødvendighet for en god og velsignelsesrik moralsk utvikling — og som derfor betrakter en oppdragelse til from bønn og til selvfornektelse, gjensidig kjærlighet og offervilje som reaksjonær og avleggs.

Husk på at Kristus sier: «La de små komme til meg og hindre dem ikke». Hold bort fra deres barn alt det som kan være en hindring for deres religiøse oppvekst — og før dem til Kristus fremfor alt ved deres gode eksempel. Barna lærer meget mer med øynene enn med ørene. De må derfor kunne se opp til dere i hele deres familieliv. Deres åndelige holdning må skape et gunstig klima og en vekstfremmende atmosfære for barnas framvekst til «full modenhet i Kristus». Dessuten er det meget viktig at deres hjem også i det ytre bærer preg av deres religiøse og katolske syn på det.

Et slikt familiefellesskap i kjærlighet og offervilje kan ikke bestå uten bønnens hjerteslag. Til hjemlivets katolske preg hører derfor ikke bare kirkegang og sakramentenes mottagelse, men også de daglige bønner hver morgen og hver kveld og ved ethvert familiemåltid. En morgen- og aftenbønn som moren ber sammen med barna — og et familiemåltid som innledes og avsluttes ved en felles bønn, forhindrer uten videre at hjemmet blir degradert til et matsted eller en soveplass. Mens legemets krefter blir styrket, kommer sjelene hverandre nær og blir knyttet til hverandre med tusen usynlige bånd.

I denne mening kalte gamle kirkefedre familien gjerne for en liten kirke (ecclesiola) eller en huskirke (ecclesia domestica). Det lyder kanskje noe umoderne. Men det er jo ikke ment slik at hele familielivet skal være så høytidelig som om vi var i en kirke. Tvertimot! Til familielivets katolske preg hører det også et offervillig kjærlighetsfullt fellesskap i arbeid og strev — og i hjemmets glade stunder og stille familiekvelder, når far og mor har tid for sine barn og deres små eller store interesser.

BLIKK på TIDEN

De små og de store mysterier

■ «Mer enn mystikk» lyder den forjettede overskriften på en artikkel i «Arbeiderbladet» (9. mars) over G(eorg) Sv(ensen)s signatur. Imidlertid dreier det seg — som vi burde ha forutsett straks — ikke om åndens eventyr hinsides mystikerens «mørke natt», men om en — kriminalroman. Selv har vi adskillig til overs for kriminalromaner, når de er gode, og vi vet mer enn én av våre prestelige kolleger for hvem de jevnlig utgjør en viktig del av den «rimelige avspenning» (*honestia recreatio!*) som den kanoniske rett uttrykkelig tilkjenner dem. Noen av de fredeligste mennesker vi omgås i kleresiet vurderer med kjennerblikk Agatha Christie's og Quentin Patrick's blodigste intriger.

Nå kunne vi ønske at regjeringsorganet, blant sine prisverdige men noe trivielle fagforeningsjubileer og minuttintervjuer, også fant oftere plass for andre og større mysterier, og ønskemålet kan for så vidt — nu frem mot påsketiden — utvides til å gjelde det trykte ord overhodet. Frem mot denne kirstendommens største fest ser vi forleggerne overgå hverandre i produksjonen av kriminalromaner med sikte på påsketuren. Vi kan stole på deres teft og publikumsanalyse: For en overveiende del av befolkningen synes de små mysterier å ha avløst de store.

Det er rett og nødvendig at kirken og kristenfolket føler dette som en utfordring og oppfordring til å gjenskape sansen for påskemysteriet. Og ettersom det er selve mysteriet om livets seier over døden det gjelder — denne kristne grunn sannhet som inderlig angår hvert menneske — må det være noe i *måten* den forkynnes på som slår feil. Fra denne — ofte overdrevent panikkartede — oppdagelse til en heseblesende og temmelig profan reklamekampanje, er skrittet fristende. Vi håper — forøvrig i strid med tegn og underlige gjerninger i pressen i det siste — at det norske kristenfolket motstår denne altfor nærliggende fristelsen. Kristendommens ekspansjonsevne gjenfinnes i *fordypelsen*, og bare der. Eller for å bruke det motsatte bilde: Ligger staden bare høyt på berget (og ikke i middelmådighetens flate lavland) er den synlig nok i seg selv, og blir et mål og et landmerke og et håp for dem som vet seg underveis.

Farverike plakater og larmende høytalere gir ikke noe menneske tilbake hjertets trang og sinnets behov for å møte Gud i Hans mysterier. «Fikse» og «brennaktuelle» oppsett i visse akrobatiske søndagsbetraktninger heller ikke. Derimot kan de komme til å innarbeide i opinionen den beklagelige og alvorlige misforståelse at kristendommen opptre som en av reklamefaktorene i mellomklassen — etsteds mellom Coca-Cola og vaskemidlet «Blenda».

Forhåpentlig kan en enda på våre ikke-amerikanske lengdegrader — uten å bli klassert som «kultursnobb» — ønske Evangeliet lagt frem for menneskene ut fra radikalt andre metoder enn de som tjener innarbeidelsen av en ny type tannpasta. Sansen for *det hellige*, hvis opprinnelige vesen er *avstanden* fra det profane, kan de kristne bare formidle i den utstrekning de selv finner den igjen, ikke minst i møtet med kulten og sakramentene. Det er *kjernen* som er eksplosiv, ikke overflaten.

OSLO KATOLSK BISPEDØMME

sender før Palmesøndag ut en fullstendig norsk-latinsk utgave av «LITURGIEN I DEN STILLE UKE» (ca. 150 s.). Prester og ordenshus får nærmere opplysninger pr. sirkulære.

Foran speilet

■ Det hører ungdommen til å søke til speilet (eller til dagboken!) for å finne et svar på det unektelig vitale og høyinteressante spørsmålet: «Hvem er egentlig jeg?» Dette usvikkelig sikre trekket ved ungdommens psykologi gjelder såmen ikke bare *individet*, men også *kollektivet*: Like uomtvistelig som at vi norske av mentalitet går for å være hva man kaller «et ungt folk», like sikkert er det at vi lytter og leser med ører og øyne på stilker når en utlending (helst fordelaktig!) gir seg ikast med det spennende emne: «Norge og nordmennene». Hva sier De om følgende smakebiter fra en utlendings beskrivelse av oss norske?

«Fattigdommen og den lange politiske ufrihet virket så lamende at Norge aldri fikk det hoffaristokrati og det storbyborgerskap som århundrer igjennem har finslepet Europa. Bonden er enda ganske nær, selv i bybefolkningen. Derav denne firkantethet som er så forskjellig fra Kjøbenhavner-smilet eller svenskens systematiske høflighet.»

Eller:

«Sunnheten — den biologiske og den moralske sunnhet om hverandre — er den norske stammeguden. Likesom speiderguttene deler folk i «kjekke» og ikke «kjekke» karer, hvilket sparer dem for brysomme nyanser, tenker gjennemsnittsnordmannen gjerne: «sunn» eller «usunn». Han synes å lese Bibelen, hevdet Sigrid Undset, som om der stod: «Hva gavner det et menneske å vinne allverdens bilfabrikker (sideblikk til Sverige!) hvis det går bort og får magesår!» Denne biologiske virkelighetssans er mer gavnlige for hygienien enn for åndens idretter.»

Eller: .

«Norsk mat er vanligvis ytterst enkel, uten raffinering, med en sann overflod av poteter og fisk... Den norske likefremheten, firkantet til sine tider, skiller seg ut fra dansk elastisitet og svensk formell stivhet. Her ligger hjertet bart, som granitten i det norske landsskapet. Løgnen er til for å jages på dør: Se til Ibsen...»

Emmanuel Mounier.

Sitatene er hentet fra et allerede 7 år gammel essay av den franske tenkeren Emmanuel Mounier († 1950) om de problemer som melder seg for den skandinaviske velferdsstaten etterhvert som den virkeliggjør sine sosiale forsetter og blir et «mett» samfunn. En essayvennlig forlegger (det finnes, tross alt!) med sans for aktualitet gjorde vel i å ta en titt på dette intelligente utkastet til en status for den sivilisasjon som — med en imponerende rekke fordeler og visse alvorlige farer — er blitt vår her i Norge.

Pater Roos om kristen enhet

■ Våre «blikk på tiden» nyter i stadig større grad godt av velvillige korrespondenter som sender oss nyttige avis-klipp og henvisninger. Selv med den beste vilje til informasjon er der grenser for hva ett par øyne kan overkomme, så denne vennlige håndsrekning er høyst velkommen.

Dette som takk til den anonyme danske leser som nylig sendte oss et foretrefelig intervju med pater Heinrich Roos ved Henrik Bonde-Henriksen i «Berlingske Tidende»s gode serie «Ansigt til ansigt» (nr. 4). Presten og journalisten kommer inn på utrolig mange samtidsproblemer i en samtale som strekker seg over vel en halv avisside, men ganske særlig treffende

Den hellige stillhet

Thomas Merton: *Den heliga tystnaden*. — Allhem, Malmø 1956.

For en tid siden ryktes det at en av etterkrigstidens mest leste katolske forfattere, cisterciensermunken Thomas Merton, hadde søkt om å bli opptatt i et karteuserkloster. Som cistercienser kan han ennå av sin abbed forpliktes til å tjene sitt kloster og sin kirke med sin penn. Som karteuser er han helt sikret mot ethvert krav og enhver fristelse av litterær art. Som karteuser er han eneboer og virkelig død for verden. — Det var Thomas Mertons selvbiografi, *The Seven Storey Mountain*, som skaffet ham berømmelsen, på en tid da han ennå var ung profess, ikke engang presteviet. Boken vakte enorm oppsikt og ga de kontemplative kall i Amerika et mektig oppsving. Siden har Thomas Merton vært en flittig skribent — biografier, dikt, dagboksopptegnelser, litterære skisser og åndelige betraktninger har strømmet fra hans hånd. Ikke alt har vært like godt — somme tider følte man mer litteraten enn den kontemplative munk gjennom det skrevne. Selv har han også gitt uttrykk for at han ikke helt kunne få sin utadrettede skribentvirksomhet til å harmonere med sitt kontemplative kall. Men pater abbedens ord var altså lov.

«Den heliga tystnaden» er også et verk hvor man ikke helt kan unngå å føle denne dobbelthet i inspirasjonen. Munken er ifølge selve sin definisjon den ensomme, han som er gått ut i ødemarken for der å leve med sin Gud. Det er ikke hans sak å fortelle verden om sitt liv der ute — det får verden finne ut om selv, ved å følge ham etter. Han har nok å gjøre med å leve, med å realisere dette liv i kamp med mørkets makter i det skjulte. Noen selvbetragtning, noen dvelende refleksjon over seg selv og sitt skjulte liv har han ikke plass for. Og dog — er det ikke hans plikt å berette for en vantro

finner vi paterens formulering av forutsetningene for kristen enhet:

«— Det er mit indtryk, pater Roos, at fremtrædende jesuiter i Tyskland arbejder med tanken om en sammensmeltning af katolicisme og protestantisme en gang i fremtiden?

— Saa er De vist ikke saa daarligt underrettet! Jeg kan nu ellers ikke lide ordet «sammensmeltning», jeg ville hellere sige *genforening* i Troen. Det er dog alle sande kristnes højeste ønske, men det maa ske i sandhed og i kærlighed — kærlighed uden sandhed du'r ikke! Genforening i Tro sker ikke ad kompromissets vej, men kun ved at parterne bøjer sig for sandheden. Hvornaar den time kommer, og den vil komme, det ved ingen. Vi kan kun gøre alt hvad der staar i vor magt for at forberede os paa timen. Det sker ved gensidig respekt, ved at trække skillelinierne tydeligt og klart op, ved at lære hinanden bedre at kende, ved at arbejde sammen paa de felter, hvor der ikke kræves en opgivelse af egne sandhedskrav, altsaa paa det karitative, sociale og politiske omraade.

Desuden bør førende teologer fra begge konfessioner — lægfolk som præster — nøje følge udviklingen og finde de punkter hvor man kan mødes i fællesskab. Men der kræves *uendelig* taalmodighed af os alle, her gælder sandelig det gamle ord: «Hastværk er lastværk». I mellemtiden maa vi prøve paa at jævne de bjerge af gensidig mistænkeliggørelse som gør det økumeniske arbejde saa vanskeligt. Man maa vænne sig af med at bruge gamle, billige klichéer, og trænge frem til den andens virkelige opfattelse.

Vi tænker desværre alle i klichéer og associationer. Det at prøve paa at forstaa den anden, er han nu protestant eller katolik, er ikke saa ganske let maaske, vi maa simpelthen *trænes* op til det. Vi maa lære at lytte til hinanden under en vanskelig dialog. Beklageligvis er altfor mange af vore økumeniske dialoger kun camouflerede monologer!»

Fr. Candidus.

verden om de skatter han finner, om den kostbare perle, og måten han finner den på? — I dag lever munken midt i verden, hans ødemark har sine meget bestemte grenser, han kan som regel ikke ta mange skritt før han er utenfor klostrets eiendom. Må han ikke forsvare seg selv og sin eksistensberettigelse overfor et samfunn som alltid vil ha tendens til å nekte ham livets rett, som en parasitt eller i beste fall som et fullstendig unyttig lem på samfunnslegemet? — En munk har sjelden mer enn et lett forbauset, lett overbærende smil til overs for legfolks fremstillinger av hans kall så vel som av hans dagligliv, — man ser helst det pittoreske, men dermed sjelden det vesentlige. Er det da ikke hans plikt å søke å gjøre det bedre selv, å gi en virkelig idé om munkens dagligliv og dets hvorfor?

«Den heliga tystnaden» er da et verk som har våget seg på denne oppgaven, å skildre munkens liv og kall gjennom et utvalg praktfulle fotografier med ledsagende tekst. Mens Thomas Merton har levert innledningen og kommentarene, er det munkene i La Pierre-Qui-Vire — et fransk kloster kjent for sitt kunstatelier og sitt tidskrift for kirkekunst — som står for utvelgelsen av fotografiene. Det vil si at boken på en gang er et litterært og kunstnerisk arbeid, ikke bare et religiøst oppbyggelig, selv om redaktørens sikte selvfølgelig er å bibringe almenheten en større forståelse for klosterkallet. Men her melder seg da problemet: Hvorledes skal man, på den ene side, klare å gi det rette bilde av munkens knugende grå hverdagsliv — selv bilder av feiende og snekrende munk mistet lett sin realitet og kan lett gi en falske forestillinger om at dette bare er en hyggelig hobby, og at munken i grunnen når som helst er fri til å ta en spasertur i klostrets rosenhave, mens han distré plukker en blomst og tenker vagt på Gud —; på den annen side, er fotokunsten en så stor og så selvstendig kunstart, at den kan klare å vise hva som ligger bak de enkle bilder, kan lyset bli det skjulte mystiske lys som opplyser munkens liv innenfra, eller forblir vi på det estetiske plan?

Det må være med bevende hjerte munk gir seg til å realisere et verk som dette. Men så må det også sies at kan et slikt verk i det hele tatt lykkes, må det realiseres nettopp slik. Det tegner klosterlivet for oss i sine få grove hovedtrekk, hefter seg ikke ved detaljer uten å stille dem inn i deres sammenheng, og ser det hele på dets eneste rette bakgrunn, nemlig kallet til ødemarken, som ikke er verdensflukt, men kall til ensomhet med Gud og til ydmykt å være nestens tjener i felleslivet. Bildene er hele tiden akkompagnert av egnede sitater fra klosterlivets store skikkelser — Cassian, Benedikt, Bernard, Teresa. Den som derfor ikke lar seg fange av bildenes kvalitet alene, men stemmer sitt sinn til å se den organiske forbindelse mellom dem innbyrdes og med tekstene som følger dem, kan ikke unngå i «Den heliga tystnaden» å finne en veiviser til klosterlivets hemmelighet.

Erik Gunnes O. P.

Vi minner om at Norsk Rikskringkasting Midt-faste-søndag 31. mars kl. 18.00—18.45 vil overføre en aftenmesse fra St. Olavs kirke i Oslo. Pastor Anton Taxt forretter og preker, mens pastor I. Hansteen Knudsen vil orientere lytterne om messens gang. Kor og menighet synger den vanlige fastemesse (17de messe), og det henstilles til alle å ta del i sangen. Organist og dirigent er Rolf Østbye.

Den som Gud ikke lar være i fred

Et brev
fra Paul Claudel
til Suzanne Fouché

Paul Claudel.

De ber meg om å skrive i dette første nummer av Deres blad til Bercks pasienter som De kaller *handicapéd*, og som jo også virkelig er hemmet i sin ytre aktivitet, men samtidig *frigjort*, fordi sjelen er ubunnet som legemet er lenket. Kunne jeg velge blant disse, ville jeg ikke henvende meg til dem sykdommen bare er en episode for, en forbigående prøvelse, men til dem hvor den betyr et *kall* — uttrykket høres kanskje nokså hårdt, — en hel omstilling av den menneskelige natur. Jeg henvender meg til dem som er *akklimatisert*, som har tilpasset seg, til disse pasienter som lik Pascal ikke venter noen helbredelse, men som — når de først har akseptert sin tilstand — ser på dette underlige tilfelle som er deres eget, med det klare, gjennomtrengende blikk som både er den kristnes og vitenskapsmannens.

Lidelsen er et *nærvær*, og den fordrer også vårt nærvær. En hånd har grepet oss og holder oss fast. Vi kan ikke lenger slippe unna, vi kan ikke lenger være fraværende, vi kan ikke lenger være adspredt. Vi lytter stadig anspent til dette arbeide som foregår i oss, til denne sagende og filende lyd, til denne virksomme vilje i vårt legeme, en vilje som ikke er vår og en lov som er fremmed for våre fysiske krav.

Et uforanderlig spørsmål står stadig for den sykes sinn: Hvorfor? Hvorfor akkurat jeg? Hvorfor skal jeg lide? De andre kan gå, hvorfor må jeg ligge her uten å røre meg? De andre kan le, løpe, arbeide, gledes ved den vakre vide verden, følge en vei og en karriere, skape et verk, stifte en familie, de kan ta seg til en mengde nyttige og morsomme ting sammen med andre mennesker. Hva er det i veien med meg? Hvorfor er jeg tilsidesatt, unyttig og hjelpeløst utstrakt fra morgen til kveld, i dager, måneder og år, på samme sted, i selskap med bitte små begivenheter og dette tidens stoff som de friske ikke engang legger merke til? Hvorfor er akkurat jeg blitt utvalgt? Hva ligger til grunn for denne personlige utnevning, denne utkåring til den passives rolle, dette pinslenes program som er festet til mitt hodegjerde og som jeg skal følge til ende, og som øyensynlig er min lodd og det jeg er født til?

Dette fryktelige spørsmål, menneskehetens eldste, og som Job har gitt en slags liturgisk utforming, dette spørsmål — rettet direkte til Gud som et forhør — kunne Gud alene svare på, og det var så omfattende at bare

Ordet kunne dekke det, ikke ved en forklaring, men ved et nærvær, som evangeliet sier det: «Jeg er ikke kommet for å forklare, for med en forklaring å fjerne alt som støter, men for å *oppfylle*, det vil si at mitt nærvær skal gjøre en forklaring overflødig». Guds Sønn kom ikke for å ta lidelsen bort, men for å lide med oss. Han kom ikke for å fjerne korset, men for å bli naglet til det. Blant alle menneskehetens særegne privilegier valgte han nettopp dette for seg selv. Han lærte oss at gjennom døden fører veien ut til befrielsen og forvandlingen. Han lærte oss å foretrekke disse første pinefulle skritt, så fryktelige i sin realisme, fremfor dikterens fabulering og fantasiens mangfoldige innfall. I menneskenaturen så han lidelsen som det vesentligste. Ved ham har den hørt opp å være uten verdi, nå kaster den *noe* av seg, og dette *noe* kom Kristus for å gi oss. Han kom for å vise hva vi er i stand til å erverve og gjenkjøpe — for oss selv og for de andre — med en mynt av universell gyldighet. En mynt vi forresten blir tvunget til å gi ut! Det eneste vi fritt kan velge er om vi vil benytte dens verdi eller la den gå helt til spille.

Den som lider er hverken unyttig eller uvirksom. Han arbeider, og tilegner seg — i fellesskap med den velgjørende, om enn hårde hånd som bearbeider ham — goder som ikke er forgjengelige og begrenset, men varige og universelle verdier som står til hans rådighet. Han er helt og holdent gitt det uavvendelige i vold. Hans lidelse er nok uavvendelig ved det at han ikke fritt kan kaste den fra seg, men han selv er også uunnværlig for lidelsen. Det foregår et eller annet som hans legeme og sjel, eller med ett ord, hans nærvær er uunnværlig for, og som ikke kunne eksistere uten ham. Alt i ham er blitt handling fordi det er gjort til offerhandling. Vidunderlig! Hans arbeide består i å *bearbeides*, han selv gir stoff til denne mystiske omformning, hans sjel forvandles ved inngrep av hender, kyndige og nennsomme som en kunstners ellers skapers. Det er En som øver en virksomhet i ham så han ikke kan komme tilbake til sin dagligdagse tilværelse. Det er En som ber ham om noe annet, En som tålmodig og i skjult harmoni med hans egen natur, stiller ham det samme spørsmål hundre, ja tusen ganger, inntil han har uttalt dette eneste svar som ventes av ham: dette *ja* som for de fleste åndes ut med det siste sukk.

Lidelsen ligner en nådegave ved det at vi får den gratis, skjønt det ikke er forbudt å se en viss overensstemmelse mellom naturen og Guds gave. Men det er den forskjell at vi kan unndra oss nåden, men ikke lidelsen: den tar oss med makt. Nåden når legemet gjennom sjelen, lidelsen henvender seg til sjelen gjennom legemet. Men begge river oss løs fra verden og overgir oss til En som ikke befinner seg i verden som en del av det hele, men som årsaken i virkningen. Vår tilværelses årsak eller opphav er like fram ikke tilfreds med sitt verk og tar det for seg igjen, og tvinger oss til å gi akt på dette vårt opphav! Den syke er som helgenen — en som Gud ikke lar være i fred. En ny rytme forandrer den vanlige hjulgang i vår årsaks- og virknings sammenheng. Det gnisser, noe er kommet i ulage, en finger har grepet forstyrrende inn og tvinger oss til å lempe oss etter en helt annen takt.

SUZANNE FOUCHÉ som dette brevet av Paul Claudel er skrevet til, er uheldelig tuberkulosepasient. Da det gikk opp for henne at hun aldri kunne bli frisk, besluttet hun å ofre seg helt for andre pasienter, især ved å hjelpe dem til en dypere forståelse av lidelsens mysterium. Blant annet har hun organisert de syke i grupper på ti. En av disse ti er alltid prest eller seminarist og har den åndelige ledelsen i sin gruppe. Medlemmene som for det meste er isolert, blir satt i forbindelse med hverandre gjennom brev eller sirkulærer som regelmessig går på omgang, og hvor hvert medlem kan føye til sine personlige bemerkninger eller erfaringer. Foruten den gjensidige oppmuntring de yder på denne måten, går de også inn for en aktiv innsats for andre mennesker. All lidelse forenet med Kristi lidelser, har sonende verdi, eller som Claudel uttrykker det — «alt er handling hos den syke når hans lidelser blir gjort til offerhandling». I en generøs forståelse av dette ofrer hver gruppe sine prøvelser for en bestemt misjonsvirksomhet. Slik levendegjør de hva apostelen Paulus sier: «Nå gleder jeg meg i mine lidelser for dere og utfyller i mitt kjød det som mangler i Kristi lidelser, for hans legeme som er Kirken.» (Kol. 1, 24.)

Berck er et stort hospital ikke langt fra Boulogne, og tar imot sengeliggende pasienter med bentuberkulose. Det er til dem Paul Claudel retter disse vakre og inntrængende ord i et blad utgitt av Suzanne Fouché.

V i taler om bevegelse, alle mennesker er i rastløs virksomhet. Men trenges det ikke også noen som er i ro: dere Guds venner som han har utvalgt til å rives mindre med av tidens strøm, så dere kan bli fastere knyttet til dette Nå som det evige Nærvær skjuler seg bak? Trengs det ikke vitner likevel som handlende personer? Kjære venner som ligger der uvirksomme, berøvet alt uten denne vesentlige, seige kraften som holder dere fast til livet — en kraft som kanskje må til for å holde andre tråder på plass som er knyttet til dere uten at dere vet det — det er dere som blir tvunget til gjestebud som bryllupsgjestene i lignelsen! For en tid eller for alltid er dere «de innbudte til en klarere innsikt». Alle disse misunnelsesverdige mennesker som går oppe, som farter virksomme omkring, er dere så sikre på at de lever i samme grad som dere? Er ikke livet som en drøm for dem, hvor et hjulverk av ideer og handlinger, vaner og giberder går så å si av seg selv og nesten uten at tanken griper inn? Men dere har Gud gitt en bitter fritid.

Smaker for eksempel ikke en håndfull kirsebær annerledes for en som god og mett pirker åndsfraværende i dem etter et godt måltid, enn for en som tørst og sulten etter en reise ikke bare smaker dem med munn og gane, men fullnyter dem så å si med både legeme og sinn? Bringer ikke en bukett friske blomster, et fat som bugner av svære drueklaser, større glede ved en sykeseng enn ved tebordet i en salong?

I det ene tilfelle har det bare dreiet seg om et tankestreif. (Slaven har ikke rett til å stanse et øyeblikk, han må gå til sin dont.) I det annet tilfelle blir det en slags dypere forening: med samtykkende sinn åpner vi oss for disse skjønne og gode gavene og lar dem helt og fullt bli det for oss som Skaperen har forordnet dem å være. Men ville det ikke være en tanke — langt mere enn å gi sitt varme ja til en frukt eller en vakker rose — å gi sitt samtykkende ja til Gud? Vende sinnet mot ham, selv om det er vanskeligere? Gi ham vårt samtykke fra sjelens og legemets dypeste indre, lære å overgi oss betingelsesløst, gi oss hen til den smertens og taushetens invasjon som likevel ikke lar en tomme av

„Gå ut
og

lær alle
folk”

Misjonsordren er klar og utvetydig. Det er Mesterens vilje at alle mennesker skal få del i hele evangeliets fylde. Og Mesterens vilje er Kirkens lov.

Gjennom alle århundrer har Kirken med vekslende hell drevet misjon, dvs. forkynt evangeliet for de vantro og vrangtro. Den store katolske verdenskirken vi tilhører i dag er ikke vokst fram av seg selv. En intens og uoppørlig menneskelig tankevirksomhet, et hav av slit og savn, en strøm av martyrblood og en uoverskuelig masse av foldede hender — alt dette velsignet av den Allmektiges befruktende nåde har gitt rik vekst til det uanselige sennepskornet Mesteren selv plantet i Palestinas jord.

Og metodene har vekslet med generasjonenes seder og skikker. I dag har Kirken luftbårne tropper som med fly og helikopter når de mest avsides liggende steder, med bil og jeoper forserer misjonærene øde høyder og tørre ørkener og når fram til alle som vil lytte til dem. Evangeliets budskap støtes ut i eteren over radioens bølger og når inn i en mengde hjem hvor det ellers aldri ville få adgang.

En metode som har funnet sterk gjenklang i mange land og brakt Kirken i personlig kontakt med et stort antall mennesker er brevkursmetoden. Den har mange fordeler fordi budskapet bringes skriftlig og kan overveies i ro og åndelig samling. Her er det mindre sjanse for at budskapet går inn det ene øret og ut det andre. Og her får alle sine vansker og problemer behandlet på en personlig og fortrolig måte.

Nå har St. Olav's Forbund under navnet «K a t o l s k I n f o r m a s j o n» begynt et lignende kurs, hovedsakelig beregnet på ikke-katolikker. Vi håper det skal bli til hjelp for mange og til velsignelse og fremgang for Kirken. Kurset annonseres i dagspressen og det er beregnet en liten avgift til dekning av portoutgiftene. På de første prøve-annonsene har det allerede meldt seg ca. 50 deltagere og det vil nok bli mange flere når kurset blir annonsert i lokalpressen utover landet.

St. Olav's Forbund vil gjerne be alle som kan om å støtte dette apostolatet. En støtter best ved å gi en annonse. Annonse koste jo endel og her trenger Forbundet alle interesserte katolikkers hjelp. Send annonsebidraget til formannen for det lokale St. Olav's lag eller direkte til St. Olav's Forbund, Akersveien 5, Oslo. Ditt lille bidrag, din annonse, vil gi støtet til at flere sjeler finner veien til Evangeliets hele fylde. Og be den Allmektige velsigne dette arbeidet, for det er jo bare Han som kan gi vekst til den sæd vi sår ut.

Harald Taxt.

vårt område ubesatt? Mens blomstene bare kan være ytre tegn som for et øyeblikk holder oppmerksomheten fanget, blir øret lyttende til en stemme som inntrengende, insisterende nevner vårt navn.

*

«I dag skal du være med meg i Paradis». Ja, Herre, ikke i morgen lød ditt ord, men i dag. Og det var i det selvsamme øyeblikk, midt i pinslenes høydepunkt, at dette ble meg til del. Og jeg kunne ikke forstå ditt ord før jeg urørlig ble festet til korset.

RELIGIØS RENESSANSE

I «Echo der Zeit» forteller Helene Kuhlmann om et besøk i den kjente velferdsinstitusjon «National Catholic Welfare Conference» i De forente stater. Den begrenser ikke sitt arbeid til Amerika, men yter stor hjelp også ellers i verden. Hovedkontoret for Europa er i Genève.

National Catholic Welfare Conference, eller N.C. W.C., har sitt eget monumentale og i arkitektonisk henseende eiendommelige bygg på Massachusetts Avenue i Washington. Den hvite forside har ingen vinduer, men midt foran den står en stor bronsefigur som fremstiller Kristus. På sokkelen står følgende inskripsjon: «Jeg er verdens lys.»

To glassdører fører inn til en foyer med malerier av Kristus-kongen og helgener. Temmelig snart ble jeg klar over at det her dreiet seg om mer enn vanlig velferdsarbeid. Miss Mealey som jeg traff der, er sekretær for de amerikanske katolske kvinners nasjonalforbund, og hennes arbeid har intet å gjøre med velferd i ordets nåværende betydning, men det har meget med den opprinnelige mening å gjøre: Velferd som griper inn på alle livets områder.

De katolske kvinners nasjonalforbund i Amerika har bestått i 33 år og teller 8 millioner medlemmer fordelt på 85 lokalforbund og 47 stater. Hvis man vil gi et kort sammendrag av denne organisasjonsprogram, kunne man kalle det «Katolsk opplysning for voksne». Her får nemlig katolske husmødre og kvinner innen alle grener av samfunnslivet råd og veiledning, samt anvises oppgaver og verv. Personlig fikk jeg erfare denne formidlervirksomhet i fullt monn: i alle de stater og byer jeg besøkte ble jeg mottatt av katolske kvinneforbund som var instruert fra Washington. Og uten denne hjelp hadde jeg ikke på så kort tid kunnet gjøre meg kjent med det amerikanske kontinent. «Vi er et formidler- og rådgiversted», sa miss Mealey. «Vi bearbeider alt inngående materiale og stiller det så til disposisjon for alle de lokale ledd. Vi tror vi kan yde mange tjenester på den måten, og gjøre den Katolske Aksjon mer slagkraftig gjennom en slik forent innsats. Selvsagt er livsvilkårene forskjellige på de enkelte steder, i de enkelte bispedømmer, men når noen ønsker råd, står vi gjerne til tjeneste.»

I alle de kvinneorganisasjoner jeg stiftet bekjentskap med i USA, var det en påfallende interesse for Kirkens oppgaver. «Katolske kvinner må være gode og ekte borgere av staten,» sa formannen i San Francisco, «de må kunne stå frem for den ikke-katolske offentlighet og levendegjøre sine prinsipper.» I New Orleans sa representanten for forbundet: «Verden er blitt så liten, å være katolikk betyr å tenke universalt. Vi må stå fast sammen skal vi kunne oppfylle hensikten med livet.» Hun var husmor og hadde syv barn.

Likesom kvinnene har mennene gjennom sine katolske forbund en fellesrepresentasjon i Washington. I presseavdelingen tok Mr. Walsh i mot meg og fortalte om dens arbeid: «Presseavdelingen har som oppgave å støtte den katolske presse. En følge av vårt arbeid er at mange katolske presseagenturer og nyhetsbyråer rundt om i verden abonnerer på våre informasjonsblader. I mange land har vi våre jour-

nalister som gjennom den moderne nyhetstjeneste forsyner oss med stoff. Vi tilbyr katolske redaktører og andre en nyhetstjeneste på ca. 55 000 ord pr. uke, med underretning om alle de hendelser i verden som kan være av interesse for katolikker. Vi har også et billedarkiv som står til disposisjon med illustrasjoner.

«Katolsk nyhetstjeneste er meget interessant», fortsatte pressemannen. «Som katolikk er jeg ikke bare interessert i et nytt kirkebygg, i pavevalg, i antall konversjoner, i mordet på en misjonær. Nei, jeg er like våken for ateismens fremgang i verden, for oppdragelsesproblemene i de forskjellige land og for nye lover og forordninger. Den katolske presses interesseområde er i det hele tatt vidt og mangesidig. Den tolker alle hendelser på troens grunn, og med de 450 millioner katolikker som finnes på jordkloden bys det unektelig et veld av interessant lesestoff.»

Radio og fjernsyn er blitt hilst velkommen på Massachusetts Avenue som virksomme midler til å spre den rikdom katolsk tenkning og liturgi representerer. «Fjernsynet er et hjelpemiddel som er gitt oss fra oven», uttalte lederen for denne avdeling. «Endelig har vi fått anledning til å bringe den katolske tros lys ut til de mest avsidesliggende kroker på jorden ... Vi får stadig brev fra bortgjemte steder om at våre radio- og fjernsynssendinger har vakt mange mennesker til ettertanke. For videre opplysning har vi Newman-Center som hører inn under ungdomsavdelingen her i bygningen.»

Hverken Newman-Center eller annet religiøst arbeid i De forente stater sentraliseres i Washington. Det som gjøres her er et «clearingarbeid»: det samlers opplysninger og gis råd. «Vi er en bro, slik de forskjellige lokale Newman-sentrer er broer. De er oppstått og oppstår stadig der hvor katolsk ungdom går på skoler og studerer ved institusjoner der den katolske side ved utdannelsen er mangelfull. Men Newman-klubbene trenger intelligente og velutdannede ledere, skal de kunne by studentene et program som tiltrekker dem, og biskopene i De forente stater har nå betrodd 500 prester oppgaven ved Newman-sentrene.»

Vi fortsatte oppover i etasjene hvor avdelinger for juridiske og sosiale saker, innvandring, offentlige tjenester m. m. holder til.

Spørsmål av juridisk art som er av interesse for Kirken i sin alminnelighet og katolikkene i De forente stater i særdeleshet blir bearbeidet i avdelingen for juridiske saker. Alle lover og lovforslag som har tilknytning til den katolske tro og lære går igjennom og blir om nødvendig tatt opp til behandling i samarbeide med representanter for regjeringen. Avdelingen for offentlige tjenester er en sentral for det arbeid som gjøres i hæren i krigs- og fredstider, og også alle spørsmål vedrørende sykepleie i de katolske hospitaler sorterer under den.

Hvordan presten fikk en husholder

EN EVENTYRLIG HISTORIE VED M. N.

En kveld det var kaldt og blåste en forrykende snestorm, havnet jeg hos sognepresten i Lanslevillard. Jeg hadde tatt en tur oppover mot fjellet og var på hjemveien. Men snestormen gjorde det umulig å nå hjem før natten, så jeg fortet meg for å komme fram til nærmeste beboelsessted, som var Lanslevillard. Der var det eneste vertshuset som fantes, stengt på grunn av dødsfall. Men i disse barske fjell-landsbyene er det bestandig ett tilfluktssted, og det er presteboligen. Mange er de prestene som praktiserer som barmhjertige samaritaner på disse ensomme stedene, og i Savoyen er de særlig kjent for sin gjestfrihet. Om de selv lever høyst spartansk, lar de ikke gjestene merke det. Riktignok er husholdersken som oftest svært lite imøtekommende, og det er forståelig. Det kommer jo så mange slags turister og banker på. Men så sant presten er hjemme, er en reddet og kan regne med et hjertelig velkommen.

Jeg var derfor litt urolig da jeg la skrittene mot prestegården. En mann med et mutt fjes åpnet døren på gløtt, og hadde sikkert slått den igjen med en gang, hvis jeg ikke hadde satt benet imellom.

— Jeg vil gjerne tale med sognepresten.

— Han er ikke hjemme.

— Men jeg hører ham jo snakke! Jeg hørte virkelig stemmer i det nærmeste værelset.

— Ja, men han har besøk, det er en annen prest hos ham.

Dette var altså noe av Catholic Welfare Conference. Prester og legfolk hadde også fortalt meg hvordan organisasjonen ble til: Den 18. april 1917 overbragte kardinal Gibbons et budskap til president Wilson hvor han ga uttrykk for de amerikanske katolikkers faste vilje til å tjene nasjonen og gjøre sitt ytterste for å skjøtte om landet. Noen dager senere grunnla biskopene en organisasjon som fra katolsk side skulle hjelpe til med å løse problemer i forbindelse med krigen. Denne organisasjon utrettet så meget godt at man ikke ville unnvære den da krigen var over. De bestående avdelinger ble utvidet til mange flere arbeidsområder, og det hele fikk navnet National Catholic Welfare Conference.

Den katolske kirke i Amerika mottar intet statsbidrag. Alt gis frivillig av de 30 millioner katolikker, og det er for mange en selvfølge å gi Kirken en tiendedel av sin inntekt. Amerika er i dag stedet for en katolsk-religiøs renessanse, ikke bare fordi prester og legfolk på en så fremragende måte taler Guds rikes og den katolske tros sak, ikke bare fordi tusener årlig vender tilbake til Kirken og mange nye kirker er bygget i den senere tid, men fremfor alt fordi *offer-villighetens ånd* er levende i så mange amerikanere.

Da ropte jeg: — Si til presten at jeg absolutt må snakke med ham! — Jeg måtte rope, for nattlosjiet sto jo på spill, jeg måtte få gjort presten oppmerksom på meg. Og jeg hadde hellet med meg, en dør gikk opp, og presten sto i åpningen.

— Hva er på ferde, Antonio?

Men Antonio forsvant i kjøkkenet og lot presten stå der alene med meg. Jeg ba snarest om husly for natten.

— Det er forståelig, slik snestorm vi har. Kom inn og få noe varmt å drikke, snart skal vi spise.

Han viste meg inn i sitt arbeidsværelse, hvor jeg hilste på en annen prest, som også ønsket meg velkommen. Min vert ropte så på Antonio og ba ham sørge for et glass varm vin til meg. Han adlød stilltiende, men ga meg et fiendtlig blick.

I mellomtiden betraktet jeg den gamle sognepresten. Han bar et sort klede som dekket det meste av hodet. Det gamle ansiktet lyste av godhet og øynene utstrålte varme, så jeg hadde sannelig vært heldig. Da Antonio kom med vinen, sa sognepresten: — Antonio, gjør i stand sengen i det lille værelset til gjesten, Og til meg: — Min kollega sover i biskopens værelse. Jeg har bare et lite værelse til Dem, men en seng er en seng. Og nå skal vi spise.

Antonio hadde ikke rørt seg.

— Hva venter du på nå da? spurte presten.

Det hørtes bare en gretten mumling fra Antonio. Han var tydeligvis ikke innforstått med sin herres gjestfrihet. Da denne så at Antonio ikke aktet å adlyde, så han fast på ham, løftet med den ene hånd det kledet han hadde på hodet og strøk seg med den annen over pannen.

Da forsvant Antonio øyeblikkelig og kom straks tilbake med et brett med rykende aftensmat på. Jeg undret meg over den plutselig forandring. Kunne den bevegelsen presten hadde gjort med hodekledet ha fått Antonio til å bli så foretagsom?

Antonio viste seg å være en mesterkokk, suppen og det øvrige var lekkert tilberedt. Jeg ville takke ham med et vennlig blick, men da så han misbilligende på meg, og det var bare så vidt jeg fikk en porsjon til. Presten kom igjen imellom ved å stryke seg over pannen. En underlig måte å gi beskjed på, tenkte jeg.

Etter aftensmåltidet pratet vi igjen hyggelig sammen en stund, men da vi hadde sagt god natt og jeg kom til mitt værelse, var sengen ikke gjort i stand. Min vert som fulgte med meg, ble meget ergelig. Han ropte på Antonio, og denne gang tok han hodekledet helt av og bøyde hodet ned mot Antonio. Jeg så da at presten var fullstendig skallet og hadde hodet fullt av arr.

I løpet av få minutter hadde Antonio hentet sengklær og gjort alt ferdig uten å si et ord.

Det måtte være en hemmelighet mellom presten og Antonio, noe som hadde sammenheng med prestens hode. Antonio ble jo from som et lam så snart han ble minnet

om noe bestemt. Men hvorfor hadde sognepresten i Lanslevillard tatt denne mannen i sin tjeneste?

Den følgende morgen spiste vi frokost sammen etter messen, og så gjorde jeg meg ferdig til å gå videre sammen med den andre presten, som var fra nabosognet. Jeg ba min gjestfrie vert om å lese noen messer for avdøde medlemmer av min familie, og sa farvel med en hjertelig takk til ham.

Underveis roste jeg den gode sognepresten, hvortil min følgesvenn bemerket: Han er en helgen!

— Har han vært lenge her i disse fjelltraktene?

— Ja, meget lenge.

Jeg kunne ikke betvinge min nysgjerrighet og sa:

— Han har da en besynderlig mann i huset?

— Antonio? Han kunne ikke fått noen bedre. Han våker over sin herre som en trofast hund.

— Ja, men uskyldige turister skjeller han huden full!

— Ja, han er meget mistroisk, og det er bra for sognepresten, for han er altfor snill og godtroende. Det kan Antonio fortelle om.

— Stryker presten seg alltid over hodet når Antonio skal gjøre noe?

Min følgesvenn lo hjertelig. — Har De også lagt merke til det? Ja, ja, jeg skal fortelle hva den geberden betyr. Men vent nå litt, vi kommer snart til stedet hvor tildragelsen fant sted.

— Tildragelsen?

— Ja, dessverre. Alle her omkring kjenner til den.

Vi hadde imellomtiden gått over en bro, solen skinte på en snebre så den lyste rød mot oss. Vi fulgte en smal sti like ved elven som fosset over svære stener.

— Her hendte det.

Presten pekte på en rund, glinsende sten ute i vannet. Mens vi gikk videre fortalte han:

For femten år siden kom min kollega til Lanslevillard som sokneprest. Den gang ble det arbeidet på en vei her, og blant arbeiderne var det mange piemontesere, som var billig arbeidskraft, men snare til å ta til kniven. Blant dem var også Antonio. En kveld kom han til sognepresten og ba ham bli med til en døende kamerat. Prestens husholderske var borte et sted for å pleie en syk, og det visste Antonio. Den gode prest gjorde seg ferdig og ble med. De gikk over broen og på stien langs med elven. Antonio lot presten gå foran, så dro han plutselig til ham i hodet med en stokk, flere ganger slo han, og kastet ham så ut i det fossende vannet.

Den arme presten hadde besvimt av stokkeslagene, men i det kalde vannet kom han til bevissthet igjen, og forsøkte å klamre seg fast til stenene. Men Antonio slo til igjen, og presten ble borte i vannet. Da Antonio ikke så ham mer, løp han tilbake til prestegården og brøt seg inn. Så løp han avsted med sitt magre bytte og sto plutselig foran to bønder som bar den blodige og ille tilredte presten mellom seg. I forskrekkelsen stoppet han opp og slapp sekken med tyvegodset. Bøndene her på

stedet var ikke særlig vennligsinnet mot piemonteserne, så de la presten fra seg på marken og satte etter forbryteren. De fikk tak i ham, anbrakte ham i arrest og ga beskjed om i hvilken tilstand de hadde funnet sognepresten. Og mens de løp tilbake til den sårede, varslet politiet legen, og både en militærlege og en annen fra Modena kom i løpet av kort tid, men oppga å gjøre stort da de så hvor mishandlet offeret var. Og et under er det at han kom seg. De kjenner vel imidlertid ordsproget: En god savoyer har et hardt hode!

— Og Antonio?

— Han ble frifunnet.

— Frifunnet? Hvordan kan det være mulig?

Folk omkring her var så sinte at de ville lynsje Antonio. Det måtte militærhjelp til for å beskytte ham, og alle de piemonteserne som arbeidet her, måtte snarest forlate landet og dra hjem til Italia.

Det gikk tre måneder før sognepresten var frisk igjen, og først da møtte Antonio for retten i Chambéry. Folk var kommet langsvei fra for å høre dommen bli av sagt. Jeg var der også. De to legene var ikke til stede, den ene var plutselig død, og den andre var forflyttet til Algerie som militærlege. Men deres optegnelser var bevismateriale nok, og prestens skader var inngående beskrevet.

Etter at Antonio hadde uttalt seg, ble presten ført inn i salen. Først tok han hodeplaget av, da han sto rett foran dommeren. Alle ventet å få se en halvdød med et fryktelig mishandlet hode. Vel, presten var blek og meget svak, men det var intet påfallende å se på hodet hans. Antonio satt mellom to politibetjenter og stirret ufravendt på presten.

Sokneprestens forklaring var kort og overbevisende. Han hadde falt i vannet og fått noen slag i hodet, men han kunne svømme. — Han var eneste vitne, og Antonios skjebne var avhengig av ham alene. — Men sårene i hodet kan da ikke være grodd alt? sa dommeren. Presten bøyde hodet mot ham så han kunne bli overbevist om at så var tilfelle. Dommeren begrep ingenting. Så spurte presten om han kunne få gå. Et øyeblikk, sa dommeren, har De nå sagt oss alt? Da hørtes plutselig en stemme som ropte: Parykk, parykk! Morderen pekte gråtende på sitt offer, og så gikk det et lys opp for dommeren. Høflig ba han presten om å ta parykken av. Og så fikk alle se et hode så mishandlet at ingen skjønnte hvordan han var kommet fra det med livet. Antonio lå på kne og ba om tilgivelse. Prestens edelmot hadde fullstendig forandret ham.

Mens sårene ble undersøkt, betraktet presten forbryteren — mannen som han hadde beseiret. Så vendte han seg til juryen og sa: Mannen er skyldig overfor meg. Overlat ham til meg, så skal jeg gjøre et bedre menneske av ham.

Og Antonio slapp fri. Presten tok ham i sin tjeneste, eller rettere, Antonio ba om det. I begynnelsen gikk alt godt, men så kom det vanskelige perioder da Antonios

UTLANDET

VATIKANET

Pave Pius XII har fylt 81 år.

Pave Pius XII's fødselsdag den 2. mars som faller sammen med årsdagen for valget til pave, ble feiret i Lateranbasilikaen med en festgudstjeneste selebret av kardinal Masella. Hele dagen strømmet lykkønskningene inn fra stats-overhoder og regjeringssjefer hele verden over.

Ved middagstider viste paven seg ved vinduet i sitt arbeidsværelse og velsignet den enorme skare av pilegrimer fra alle verdens kanter som sto på Peterplassen for å bringe ham sin hyldelse. Paven var synlig rørt og sto lenge ved vinduet og vinket til menneskemassen.

51 verdenskongresser i 1956!

Vatikanets dyptgående interesse i alle timelige saker som har tilknytning til det åndelige, og pavestolens store anseelse over hele verden ga seg uttrykk i deltagelsen i 51 internasjonale kongresser i 1956. Kongressene behandlet emner innen legevitenenskap, historie, arkeologi, bibliotekstudier, sosiale spørsmål og meget annet.

Vatikanet hadde utsendinger til kongresser om utvandring i Genève, Havana og igjen i Genève, andre representanter studerte kooperasjonen ved Georgetown universitetet i Washington, spørsmål angående kvinners stilling i samfunnet i Genève, de spedalskes muligheter på et stort møte i Roma, teknisk utdannelse og ungdommens arbeidsmuligheter på landsbygden i Marcellin-sur-Morges, Sveits, atomenergi i Genève og New York.

Det er bare mulig å nevne en liten del, men vi kan også ta med kongressen for antropologiske og etnologiske studier i Philadelphia, for vitenskapelige filmer i Wien, filateli i Mexico City, melk og biprodukter i Roma. Videre var Vatikanet representert ved en kongress i Santiago, Chile, om vindyrking, i Vantes, Frankrike, om blomsterdyrking, i Istanbul for studiet av alkoholisme.

Vatikanet hjalp til med ratifiseringer av den internasjonale overenskomst om flyktnings status, og med overenskomster i forbindelse med sjørett.

Større audienssal.

I Villa Barberini som ligger ved siden av den pavelige sommerresidens Castel Gandolfo, vil det bli innredet en ny stor sal som kan romme flere tusen personer.

Den skal benyttes ved de ukentlige fellesaudienser.

Kraftige ord av pave Pius XII.

Den 5. mars tok pave Pius XII imot Romas sogneprester og fastepredikanter. Temaet for årets fasteprekener i Roma er «Kirken».

Pius XII understreket at «Roma er langt fra å være slik som Gud vil», det den bør være, og det som paven og hans tilhørere ønsket den var. Han slo kraftig ned på romernes holdning når de trass i Kirkens innstendige anmodninger, varsler og endog fordømmelser, fortsetter å påstå at man kan tjene både Gud og Guds fiender, og uten noen skrupler kjemper med i bevegelser som har til formål å tilintetgjøre kristendommen og hele den menneskelige sivilisasjon.

Videre tok han til orde mot en stadig tiltagende utbredelse i Roma av blader og oppslag med pornografisk preg, en utbredelse som krenker overenskomsten mellom Vatikanet og Italia om opprettholdelsen av den Evige Stads hellige karakter. I den anledning siterte paven første artikkel i konkordatet som sier: «Av hensyn til den Evige Stads hellige karakter, sete for den pavelige overhøyhet, sentrum for den katolske verden og mål for pilegrimsferder, skal den italienske regjering sørge for å hindre alt det som kan stå i motsetning til denne karakter».

Og paven fortsatte: «Kan man si at dette gjøres for tiden? Vi beklager å måtte svare nei.» Han gjenga så fra en stor ikke-katolsk dagsavis som nylig hadde omtalt to vulgære og pornografiske plakater av kjempeformat som bekjentgjorde en ny film. Disse plakater var å se i Romas hovedgater, en av dem målte 7 X 3 meter!

Pave Pius XII appellerte derfor til Romas katolikker og ba dem skape en energisk offentlig opinion som kan vise folks sanne følelser og forlange at de kompetente autoriteter tar de nødvendige forholdsregler.

Formannen for Katolsk Aksjon i Italia, professor Luigi Gedda, kommenterte kort tid etterpå pavens protest mot angrepene på Romas hellige karakter i en artikkel i «Quotidiano»: «Roma bør sikre seg selv en verdighet, en samvittighet som andre byer kanskje kan unnvære, men som katolisismens hovedstad, dvs. verdens, må ha».

Pavens tale har også foranlediget en henvendelse fra de kristelig demokratiske representanter i det italienske parlament til den italienske justisminister. I henvendelsen heter det bl. a. at underskriverne ville sette pris på å få vite om innen- og utenriksministeren ikke oppfatter de filmreklamer som i den senere tid har vært slått opp i Romas gater som et angrep på de fleste italieneres moralske følelser. Det samme

gjelder omslagsbildene på en rekke nærmere angitte ukleblader som ligger fremme i alle italienske aviskiosker.

ARGENTINA

Tre biskoper tar til orde mot regjeringen.

Tre medlemmer av det argentinske episkopat har i den senere tid protestert mot den utrenskningsaksjon og jakt på peronister som de offentlige myndigheter har satt i verk. Biskopene mener at dette er årsak til uro blant folk og er imot nestekjærlighetens lov.

Mgr. Di Pasquo har skrevet til ministeren for arbeidsdepartementet og opplyst ham om folkets misnøye som, sier han, «vokser fra dag til dag. Forfølgelsene foregår til stadighet og utelukkende av politiske grunner».

Arbeidsministeren hadde kort tid i forveien erklært at «den nåværende regjering støtter seg på den kristne lære i den aksjon den foretar». Til det svarte mgr. Di Pasquo: «Tillat meg å si at jeg absolutt ikke er enig med Dem på dette punkt. Å praktisere en kjærlighet som også omfatter tilgivelse, det er en aksjon som er inspirert av den kristne lære.»

En annen biskop, mgr. Silvio Martinez, har i et offentlig hyrdebrev anmodet regjeringen om å gjøre slutt på represalier, fengselsstraffer og etterforskninger av politisk art overfor arbeiderne. «Det er ikke lenger fred blant folk, fortidens hat er årsak til de nåværende urolige tilstander som kan få alvorlige følger,» skriver biskopen.

BELGIA

Prester til Syd-Amerika.

De første ti prester har reist ut fra Det latin-amerikanske institutt i Leuven i Belgia, som ble grunnlagt i 1954 for å utdanne prester for Sentral- og Syd-Amerika.

I september 1956 var det 46 studenter som studerte teologi ved instituttet. Blant dem var 3 fra Brasil, 2 fra Colombia, 1 fra Argentina. Av de øvrige var 29 belgiere, 3 irere, 2 franskmenn, 1 tysker og 5 nederlendere.

CANADA

Forbindelser med Vatikanet.

Nødvendigheten av diplomatisk forbindelse mellom Canada og Vatikanet er et spørsmål som stadig dukker opp i parlamentet og landets presse. Det er imidlertid interessant å konstantere at forslagene kommer spreddt og i beskjeden målestokk; de tar ikke form av en kampanje hvor det katolske legfolk, og enda mindre de religiøse autoriteter står bak. Disse kjenner for godt til regjeringens muligheter og problemer til at de vil bry den med et slikt spørsmål. Men hierarkiets hensynsfulle holdning bare

dårlige karakter og lune viste seg på ny. Så fant presten på å minne ham om hva som hadde hendt ved å stryke seg over hodet. Det hjelper — det har De jo selv sett. Nå er Antonio en mønstergutt.

— Han er bare ikke særlig gjestfri, sa jeg.

— Nei, sa min følgesvenn, det er fordi han lever i stadig angst for at hans herre skal bli myrdet.

BASAR

Vi har basar i tiden 18. mars — 7. april.
Støtt vårt arbeid ved å ta lodder!
ST. OLAVS KLINIK, Tønsberg.

OBS!

I april-mai-juni er ekspedisjonstiden i ST. OLAV og KATOLSK BOK- OG BLADSENTRAL fra kl. 9 til 15. Lørdagene stengt.

styrker de kanadiske katolikker i deres håp om diplomatisk forbindelse med Vatikanet.

For kort tid siden fremhevet en av parlamentsmedlemmene, dr. Raoul Poulin, fordelene ved å ta et slikt skritt. Han minnet om at Vatikanet er et høyst viktig sted når det gjelder informasjon og diplomatisk virksomhet. 45 stater med de forskjellige regimer og religioner har allerede diplomatiske representanter hos paven.

Utstilling av bibelske bilder.

I april blir det en utstilling av bibelske bilder i Ottawa. Utstillingen har også vært holdt i Paris hvor den ble en stor suksess. Bildene fremstiller de viktigste begivenheter fra Det gamle og Det nye Testamente.

DANMARK

Årets Lourdes-reiser.

Ifølge Katolsk Ugeblad starter den 5. skandinaviske pilegrimsreise til Lourdes fra København den 24. juni. Generalvikar, mgr. C. Flandrup følger med pilegrimene, og reisen er beregnet å vare til 6. juli.

Den 17. montfortanske pilegrimsreise til Lourdes blir fra 8. til 21. august, med opphold i Bryssel, Lisieux eller Pontchateau, St. Laurent-sur-Sèvre og Paris.

Syke kan bare bli med på den 5. skandinaviske reise. Ungdom eller pilegrimer som ikke har råd til å betale hotellopphold, kan få reisen til Lourdes for d.kr. 445.—, men bare i tilknytning til den 5. skandinaviske pilegrimsreise.

Programmet kan fås ved henvendelse til Vor Frues sekretariat, Bakken 11, Holbæk, Danmark.

DE FORENTE STATER

Den nye ambassadør i Italia.

Mrs. Claire Booth Luce ønsket å trekke seg tilbake fra sin stilling som De forenede staters ambassadør i Italia i begynnelsen av dette år, og er blitt avløst av Mr. Zellerbach.

Den nye ambassadør har bl. a. holdt foredrag i John Hopkins-sentret for internasjonale studier i Bologna, og hadde derpå en lang samtale med Bolognas kjente erkebiskop, kardinal Lercaro.

Nonne-trio på turné.

En trio bestående av tre nonner, «The Immaculate Heart Trio», skal til høsten på turné tvers over Amerika. Søstrene spiller fiolin, cello og piano, og skal gi konserter på katolske høyskoler og i de større klostre. De står under beskyttelse av en non-profit kunstnerorganisasjon som heter «New Artists of America», (Nye kunstnere i Amerika), og har fått rosende omtale i pressen for tidligere konserter. Søstrene tilhører kongregasjonen Marias rene hjerte, med moderhus i Los Angeles.

Populær musikk!

Søster Mary Verona heter en søster i en annen kongregasjon, «The Sisters of Charity of St. Augustine». Hun har valgt et utpreget populært instrument, nemlig trekkspillet, som hun henger over den hvite drakten når hun er ferdig med dagens operasjoner i det store St. Vincent Charity Hospital i Cleveland. Søster Mary Verona er oversøster på opera-

sjonsavdelingen og forlyster mange med trekkspillet når hun har en ledig stund og når søstrene drar på pic-nic turer. Teknikken har hun lært seg ved hjelp av et korrespondansekursus, og hennes yndlingsmelodi er «Home on the Range».

Ordenssøstre planlegger storanlegg.

Et kvinnelig ordenssamfunn i De forente stater, «The Nursing Sisters of the Sick Poor», (De syke fattiges pleiesøstre), planlegger bygging av et nytt moderhus og novisiat i tillegg til den gamle bygning i Rockville Centre. Ifølge generalpriorinnen vil det bli satt i gang en innsamlingsaksjon for å skaffe den nødvendige byggekapital som er kalkulert til en million dollars. Det er nødvendig med så store utvidelser for å skaffe plass til de nye noviser som ønsker å bli opptatt i ordenssamfunnet.

Fra det opprinnelige moderhus i Brooklyn som ble grunnlagt i 1905, har disse ordenssøstre dannet datterklostre mange steder i Amerika, og driver nå en utstrakt virksomhet i sykepleien. I løpet av fjoråret for eks. pleiet de over 1000 syke i deres hjem i sammenlagt 55 831 timer. Deres arbeid omfatter alle slags sykdommer, alle raser, alle trosbekjennelser, alle aldre fra nyfødte til oldinger. Ordensregelen forbyr enhver betaling for denne tjeneste.

I tillegg til omsorgen for syke i hjemmene, er søstrene videre kjent for sin menneskekjærlige vistelse som administratorer av det nylig utvidede hospital i Rockville Centre. Fra en beskjeden begynnelse med noen få hundre pasienter har hospitalet gått fremover slik at det i dag kan ta imot over 14 000 årlig. Og alle blir pleiet like omsorgsfullt og hengivent av de syke fattiges pleiesøstre.

EGYPT

Nasser-regjeringen mot de kristne.

President Nassers politi har konfiskert det katolske tidsskrift «Egypt's stråle». Foranledningen var en artikkel om regjeringens diskriminering av de kristne. «En mengde egyptiske kristne har mistet stillinger på grunn av nasjonaliseringen av utenlandske bedrifter og firmaer, da Nasser-regjeringen fortrinnsvis gir arbeide til egyptiske muhammedanere i de nasjonaliserte foretagender. Dette gjennomføres så grundig at mange egyptere nå tenker på å forlate landet,» sto det i den angjeldende artikkel.

FRANKRIKE

Søndagsmesse på Orly flyplass.

Fra 10. mars i år er det hver søndag messe i Air-Frances bygning på flyplassen Orly utenfor Paris. Sognepresten i Orly menighet leser messen ved et lite flyttbart alter, og den er beregnet særlig for reisende som straks skal videre og ikke kan forlate flyplassen.

Bønn for kunstnere som snart skal dø.

Askeonsdag i år samlet de parisiske kunstnere seg som vanlig på denne dag i en av byens kirker for å motta asken og be for de kunstnere som kommer til å dø i løpet av det kommende år. Messen var denne gang i St. Germain-l'Auxerrois, og kardinal Feltrin var til stede. Rektor for Institut Catholique, mgr.

Blanchet, holdt en liten tale hvor han minnet om tegneren Willettes som hadde vært drivkraften da disse årlige messer for kunstnerne ble til.

I år var det den kjente kabaretkunstneren Maurice Chevalier som hadde fått det ærefulle verv å lese bønnen for kunstnerne, skrevet av Willette i august 1914.

Til slutt ble messen selebrert av pater Carré, som er Den katolske teaterunions prest, og «De små Don Bosco-sangere» besørget den musikalske del av liturgien.

Kardinal Feltrin og Maurice Chevalier såes i livlig samtale etter messen.

President Coty til Vatikanet.

I mai vil Frankrikes president, M. René Coty, reise til Roma på offisielt besøk. I den anledning kommer han til å bli mottatt i audiens av pave Pius XII. I enkelte kretser tror man at hensikten med besøket er å innlede forhandlinger om opprettelsen av et konkordat mellom Frankrike og Vatikanet.

President Cotys besøk blir sett på med tilfredshet i Romas geistlige miljøer, da man mener at det vil forsterke de vennskapelige forbindelser som for tiden eksisterer mellom Frankrike og Vatikanet.

De diplomatiske forbindelser mellom disse to stater ble gjenopptatt etter første verdenskrig. I 1904 hadde de radikale franske politikeres antiklerikalisme ført til brudd på forbindelsene med Vatikanet, og dernest til adskillelse av Kirke og Stat og oppsigelse av det konkordat som var undertegnet av Napoleon I og Pius VII i 1801. I de påfølgende år hadde Kirken i Frankrike store vanskeligheter, og dens juridiske stilling var uklar, utallige lover som begrenset og endog undertrykket katolikkenes rettigheter ble diktet av den antiklerikale regjering, og de er aldri blitt opphevet.

Mange franske katolikker mener at et konkordat ville fjerne en god del av de vanskeligheter som den nåværende juridiske situasjon medfører, og bringe orden i forholdet mellom Kirken og den franske stat.

GHANA

Litt av Den katolske kirkes historie.

Omkring 1860 kom de første katolske misjonærer til Gullkysten som landet het til for kort tid siden. Men det var først i 1880 at franske prester kom i gang med et regelmessig misjonsarbeide. Begynnelsen var meget vanskelig, hedenske offerprester og stammehovdingene skapte en fiendtlig innstilling til nykommerne, og klimaet krevet enda flere ofre. Ikke mindre enn 280 misjonærer døde i løpet av de første 60 år. Deres graver langs kysten vitner i dag om heroisme og idealisme.

Det gikk likevel fremover, og i 1906 kom De hvite fedre til landet og grunnla sine kjente skoler. Alt i 1939 var det 167 036 katolikker ved Gullkysten, og siden da er antallet steget til over en halv million. For tiden venter 89 200 katekumener på å bli døpt. Der er nemlig bare en prest for 1 770 katolikker.

I 1950 opphøyet pave Pius XII Gullkysten til et selvstendig erkebispesete med fem bispedømmer. Accra er landets hovedstad, og bispedømmet av samme navn foreståes av en innfødt sort biskop, mgr. Josef Bowers. Foruten De

hvite fedre og andre mannlige ordenssamfunn, er der ni kvinnelige ordenssamfunn i landet.

Nye kirker og skoler bygges, og av regjeringens medlemmer er åtte katolikker. Ministerpresident Kwame Nkrumah gikk på en katolsk misjonsskole før han fullførte sin utdanning ved engelske og amerikanske universiteter.

Pater Koster av «Det guddommelige ords selskap» doserer radioastronomi ved statsuniversitetet i Legon som er en moderne universitetsby i nærheten av hovedstaden. På et stort landsseminarium studerer for tiden 41 preste-studenter, og katolske lærerhøyskoler utdanner lærere til skolene.

ISRAEL

Mgr. Hakim beklager arabernes stilling.

Anneksjonen av Gaza-området av de israelske styrker i fjor økte antallet av kristne i landet, da det er ikke mindre enn 45 religiøse institusjoner der som tilhører de fire konfesjoner: katolikker, protestanter, gresk-ortodokse, koptere. Dessuten befinner der seg i det samme område ca. 200 000 arabiske flyktninger som har bodd i leirer siden 1948. Disse flyktninger representerer et stort problem, likeså de katolske arabere som bor i Israel, særlig i området ved Nasaret.

En medarbeider til det katolske bladet «Pilot» i Boston skriver etter en reise i Midt-Østen at disse araberes situasjon er høyst beklagelig. Den katolske erkebiskop av Galilea, mgr. Hakim, uttalte: «Israel sier det ønsker å leve i fred med sine arabiske naboer. Det beste bevis på det ville være å behandle de arabere som lever på israelsk område på en skikkelig måte. De kunne bli et bindeledd med araberne utenfor. Selv om

det ikke foregår noen egentlig religiøs diskriminering overfor araberne i Israel, så praktiseres der en virkelig økonomisk sådan. Den er så streng at ofrene for den i mange tilfelle reduseres til den dypeste elendighet.»

TYSKLAND

Dr. Dibelius: Den katolske presse mønsterverdigg.

Biskop, dr. Oto Dibelius satte den katolske presse opp som et forbilde for den evangeliske kirke på et kirkemøte som nylig fant sted i Berlin. Han tilføyet at den evangeliske presse i Tyskland i sin helhet gjorde et godt arbeide, men at det gjensto meget enda.

ØSTERRIKE

Polske journalister til presse-kongressen.

Sekretariatet for den neste internasjonale pressekongress som blir i Wien i oktober i år, meddeler at et antall polske journalister alt har meldt sin deltagelse.

**DØRER og
VINDUER
TETTES
FORSVARLIG**

TETNINGSLISTEMONTASJE A/S

OSLO - TLF. 55 02 38

OSLO KATOLSKE MENIGHETSPLEIE

Kontortid:

Onsdag og fredag kl. 11—13.

BERGEN

JAKOB L. BERSTAD

Kontorutstyr

Bergen - Oslo

Manufakturvarer - Sengeutstyr

SVERRE W. MONSEN

Bergen

NYGÅRDSGT. 4

1/5 Kr. Madsens Bok- og Papirhandel

BERGEN

Bryggen 5 - Leppen - Telefon 11 48 2

1/5 Smith Sivertsen's

Bakerier & Conditorer

ERLING KRAGE A/S

PRYD- OG BRUKSKUNST

Telefon central 14 110 Bergen Telegramadresse: «Kjell»

Sølv for
alle
anledninger

Theodor Olsens Efff.

JUVELER SMASTRANDCT 4

Bergen

HAMAR

HEDMARK CEMENTVAREFABRIK

E. GRILL FASTING

Hamar

**HUGO
OFFSTEN
AMAR**

Handelsgartneri og Blomsterforretning

Tlf. 23 680 - 23 086

HAMAR

**SÅ TYNT OG
SPRØTT**

SOM
ALDRI
FØR...

IDEAL

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 41 64 78 - 69 43 72

OBS!
Ved
adresseforandringer,
vennligst oppgi
den tidligere
adresse!

All slags
forsikring

ANTH. B NILSEN & CO'S
ASSURANCEBUREAU A/S

Rådhusgaten 27, Oslo.

Telefon 41 01 10.

Spesialforretning i
RUSTFRITT STÅL
for sykehusene

KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II

Tlf. 33 36 24 - Oslo

Tlgr.adr.: RUSTFRIKNUT

NORENBERG & CO. A.S

MARGARINFABRIKK

OSLO

Leverandør av den bekjente
«NOCO» margarin

Melitta

KAFFETRAKTER
og ekstra fin snusmalt
kaffe gir

BEDRE KAFFE
DRØYERE KAFFE

G. GALLIGANI
PRYD- OG BRUKSKUNST
OSLO

WISBECH

Majorstua - Oslo

MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER

Allslags snekkerarbeid utføres
REIDAR MYRVOLD
Gladsvei 23, Grefsen
Tlf. 37 57 68

JOHAN OLSEN & SØNNER

Murmester & Entreprenørforretning

Etablert 1896

Kongensgate 17, Oslo

Telefon 42 99 90

DRAMMEN

DRAMMENS MALERFORRETNING
Tlf. 3916 — 3332
Inneh. Asbjørn Gundersen

Drammens Rørleggerforretning A/S
Autorisert Rørlegger.
Tollbugt. 5. Centralbord 5495

DRAMMEN

GUSTAV THIELEMANN
Pølse- og hermetikkfabrikk

Tlf. 4184

DRAMMEN